

Rigolyák

1.

...gondoltam, először a bizarr rigolyáimról számolok be, például arról, hogy hogyan kap el minden egyes alkalomkor a hasmenés, ha könyvtárba megyek, és környékez meg a „cifra” ugyanúgy a könyvesboltokban is – anélkül, hogy tudnám az okát –, azzal a nőánsznyi különbséggel, hogy az ilyen üzletekben található mellékhelyiségre sajnos csak az adott cég alkalmazottainak van bejárása. Súlyos problémámat természetesen megosztottam Dr. Daddydreuf becenevű pszichológusommal is, aki – bizonyítva korántsem felhőtlen kapcsolatunkat – hosszú heteken keresztül szkeptikus volt: nem hitt ugyanis a problémáim létjogosultságában. Amikor viszont egy napon a mellékhelyiségre való rohanás közepette ecseteltem neki, hogy szakértelmének így végképp nem veszem hasznát, és hogy kezdetleges megállapításai kis túlzással szinte ugyanazt az elemi reakciót váltják ki belőlem, amelyet a könyvtárak és a könyvesboltok, mi tagadás, még jóízűen nevetett is: nosztalgikus bólogatások és szemének heves törölgetése közben többször is elismételte közkedvelt frázisát, amely megismerkedésünktől fogva szavajárása volt; Dr. Daddydreuf, miközben fénysebességgel a budira rohantam, azt mondta, hogy: „ezek szerint manapság tényleg egy szar világban élünk”.

A doktor úr, mivel komolyan vette a szakmáját, egyre többet kezdett foglalkozni nem mindennapi tünetcsoportommal, és hosszas elemzések, illetve órákig tartó foglalkozások után arra a végtelenül egyszerű megállapításra jutott, amely szerint nem mindennapi szimptomáim valószínűsíthetően szexuális eredetűek, és természetesen gyerek- és tinédzserkori traumáimra vezethetőek vissza, sőt a későbbi vizsgálatok során arra a következtetésre jutott, hogy feltehetőleg az édesapámmal és a nőekkel való rossz viszony miatt alakulhattott ki bennem ez a fajta, idézem: „*infantilis frusztráció*”. Ezek voltak megfogalmazva abban a rólam megírt hivatalos szakvéleményben is, amit lepecsételve elélem nyújtott, és bizony-bizony, alá kellett írnom, hitelesítve, hogy cselekedeteim teljes tudatában elfogadom azt a tényt, miszerint én, a beskatulyázott, gyakorta beszaró szakbarbár vagyok az egyetlen ember a világegyetemben, akinek pszichológus által meghatározott és papírra vetett diagnózisa volt arról, hogy tinédzser korában immáron orvosilag igazolt okok miatt többször is összefosta a helyi könyvesboltot...

2.

A másik rigolyám az óvszer nevű gumis-nedves gusztustalanság volt, amelyet éveken keresztül képtelen voltam használni; ha fel is húztam, lankadó pénisszel feszítettem alkalmi szexpartnerem előtt – ami súlyosabbnak bizonyult minden más lehangoló cselekedetnél! –, ha viszont nem öltöttem magamra (ez volt a gyakoribb!) az emberi találmányok eme legcsúfabbikát, sokáig egyetlenegy hölgy sem akadt, aki engedte volna, hogy férfiaságommal buja testnyílásán át örömet okozzak neki. És még hogy a fajfenntartás e szentélyei nem egyformák; pedig még szóról szóra is ugyanazt mondták mindannyian: „Úgy be nem teszed, baszd ki!”, ismételték felhevült állapotban számtalanszor, miután meglátták, hogyan adom fel szerencsétlenkedve a harcot, hangolódok le és bukok el az apák nevében férfiként azzal a leírhatatlanul bűdös-nyúlós ocsmánysággal, és jelentkezek be szálnalmas vigyorral a kellék nélküli használatra; mondhatom eléggé szerencsétlen voltam akkoriban.

Pedig, annak idején, igazi balfácánságra hajlamos szakbarbár gentlemanként, ha kényszeredetten is, de még meg is hallgattam a hölgyeket, és igen, mindig megértő voltam velük, és nekik – mivel ez jelentette a havi keresetemet – jóindulatú, a gyógyulásukhoz kapcsolódó tanácsokat is osztogattam. Évtizedekig tartó praxisom során, mondhatnám, a női lélek számomra nyitott könyv lett, de bármennyit is beszélgettem velük, mégse tehettem be nekik (baszd ki!), így hát ez az egész óvszeres mizéria ekképpen vált idővel életem legfőbb, legnagyobb küzdelmeinek egyikévé, ma már azonban magasról leszarom. Bár távoli utakon járva, romantikus tavaszi estéken még mindig azon lamentálok, hogy ha újra születhetnék, a megoldatlan gondokkal küszködő mindenféle ember segítése helyett nyilvánvalóan a vákuumos gumióvszer feltalálására áldoznám az életem, azzal a céllal, hogy előrébb jusson és bizony-bizony sokkalta boldogabb legyen az a „nemes” faj, amit úgy hívnak: emberiség. Csodálatosabbnál csodálatosabb álmokat szőttem arról, hogy meg nem született találmányommal én vagyok a szexuális élet Nikola Teslája; szerkezetem – amelynek az Eszter nevet adnám, mivel ő volt az első nő, akivel először hozott össze „úgy” a jó sors – bizonyára megváltoztatná a világ felfogását a szexualitásról. Én lennék az, aki kifejlesztett találmányommal a kezemben kémiaköpenyben, igazi istenként feszítene az összes e témával foglalkozó magazin címlapján (Playboy, Sexy Bitch, Fuck for free etc.), mindemellett én lennék az is, aki aláírásokkal tenné értékesebbé könyveit a rajongóknak, és természetesen, akire az emberek a szexualitás szent pillanatában az idők végezetéig gondolnának; bár könnyen elképzelhető, hogy talán egyes férfiaknak is én jutnék eszébe aktus közben, de ez már csak amolyan felesleges, távoli gondolatfoslány, amelyet gyorsan el szoktam hessegetni, még mielőtt újabb frusztrációként epicentrumává válna háborgó érzelmvilágomnak.

Ilyenkor lelki szememmel láttam magam előtt azt is, ahogy ott állok a nem létező címlapokon, szokásosan bamba arcot vágva, a következő feliratok és írások pedig a személyemmel kapcsolatban megfogalmazott mélyről jövő tiszteletet és elismerést hangsúlyozzák. Felül a nevem: Gábrriel Dugmins Quezrám, majd alatta a megtisztelő titulus: a vákuumos gumióvszer feltalálója és szabadalmaztatója! Az ezt követő részen pedig a következő szabatosan megfogalmazott címeikkel méltatnák a találmányomat: „Az Eszti nevű innovatív kotongumi néhány hét alatt meghódította a világot (...) Az Eszti kotont a számítógép, a mobiltelefon és a villanyáram feltalálása után a negyedik legfontosabb találmányként tartják számon (...) Az állatokra tervezett példányok megakadályozták egyes nem kívánatos fajok túlszaporodását. (...) Darwin és az Eszti koton. (...) Nostradamus megjósolta az Eszti eljövételét. (...) Az Eszti kutya- és macskabarátoknak is

forradalmat jelentett, ezek az óvszerek ugyanis sokkal könnyedebbé tették az állatok szexuális éhségének a csillapítását. (...) Könyvesboltot adományoztak az Eszti koton feltalálójának! Az Eszti pszichiátriai megbetegedések esetén is komoly segítséget jelent!” És a szalagcímek alatt szépen, cizelláltan lenne taglalva a gyerekkorom... Meg persze csatolva a pszichológiai analízisem az elferdült szexualitásomról, továbbá édesapámmal és a nővel kialakított rossz viszonyomról...

A pszichológusom azt is javasolta megoldásként, hogy ha le akarom győzni a félelmeimet, egyszer az életben, bizony, szembe kell néznem velük; amennyiben igaza van, nekem egy könyvesboltban, vagy könyvekkel teli helyiségben való fosásmentes szeretkezést kell produkálnom egy rakat óvszer felhúzása után. Nos, mindenféle dicsekvés nélkül jelzem, hogy hosszú-hosszú idő után végre valahára ez is sikerült.

3.

Képzeltbeli találmányom névadóját egy kiábrándító hangulatú buliban ismertem meg még egyetemistaként, és mint kiderült: csak azért feküdt le velem, mert apadhatatlan szomjúság gyötörte. Semmi több (nehogy egyszer is a visszautasíthatatlan szexi macsó mintapéldányának érezhessem magam!), naiv fiatalemberként ugyanis még a következőképp képzeltem el az első aktust: gyertyafény, halk zene, biztonságosan kulcsra zárt szoba, franciaágy és a nő, akit „óvszermentesen” szerethetek órákon keresztül. Persze csak miután az ízlésemnek megfelelő külső adottságokkal megáldva, csodálatos lábainak szétrakása közben annyit mond: „Nyugodtan beteheted úgy, baszd ki!” Hát persze. Ehelyett eléggé illuminált állapotban táncoltam egy koncerten, majd az ezt követő diszkó lilásan villogó stroboszkópja alatt, amikor megláttam a kissé vaskosabb testtel megáldott (isten verése le fog rám sújtani!), egyébként kifejezetten csinosan mozgó, nálam lényegesen idősebb Esztert, és jobb ötlet híján megkínáltam ásványvízzel, amit azért vásároltam, mert meg szerettem volna előzni az elfogyasztott abszint-mennyiségtől aktuálisnak érzett alkoholszagú répás esszencia padlóra okádását. Eszter természetesen nem kért, és amikor meglátott, rohanó léptekkel kiszaladt a teremből, maga után hagyva a magányosságot, de később, mint elmondta, visszajött, mert nem volt nála pénz; a barátai már jó estét kívánva eltávolodtak a klubhelyiségtől, és ő, az én szüzességem megszabadítója, magára maradt, és erőteljesen megszomjazott a nagy rohanásban. Igen, így volt, így mondta, és így jutottunk el az ágyig. Ágyig? Egy, az osztályon lévő koszos könyvtárszoba kőkemény padlójáig, ahol porban és sárban hemperegve valamelyik pad alatt csináltuk, és miután közölte, hogy hormontabletta szedése miatt nem kell óvszert használnom, mintha csak vákuum lett volna a farkamon, életemben először egészen három percig férfinak érezhettem magam: mondanom sem kell, majd' beszartam a meglepetéstől. És ami a legfurcsább volt az egészben, hogy ez a gyönyörű nő a meglehetősen rövid aktus közben végig ugatott, és a Sigmund nevet kiáltozta, és nekem fogalmam sem volt arról, ki az a Sigmund, de nem zavart, ha neki jól esett, hát gondoltam, legyen Sigmund, üsse kő. Később, mint elmondta, egy közös ismerősünkre gondolt, a férjére; a férfire, akiről csak évekkal a történetek után derült ki, hogy a nem mindennapi tünetcsoportommal és rigolyáimmal küszködő pipogya pszichológusom...

Séták a Rüdiger-tó partján

...ha azok a mélyen a lelkivilágunk fenekén lakozó feldolgozatlan élmények, amelyeken életünk során keresztülmegyünk, nem váltanak ki semmiféle fizikai reakciót, szakorvosi diagnózis értelmében nem beszélhetünk neurózisról. A többi esetben viszont csaknem bizonyosan e szinte gyógyíthatatlan szellemi-idegi betegség tünetcsoportjának lehetünk a megélői. Az ilyen jellegű kóros állapot ismertetőjelei a mindent betöltő túlérzékenység, a gombóc a torokban folyamatos érzése, az emésztési zavarok, az akár fiatalkorban is megjelenő erekciós problémák, az indokolatlan fejszibbadások, a különösen kezelhetetlen és megmagyarázhatatlan emotív reakciók, a fulladásos stresszhelyzetek, a magányérzet, az állandó múltban élés, a jövőtől való mániákus félelem, az irracionális gondolatok, továbbá a mindezekben alapuló, aggódó, már-már önhipnotikus agyalás a teljesen feleslegesnek érzett életünkben előforduló viszontagságokon. E szimptomák megállapítása után a páciens kezelése javasolt: a gyógyulás viszont végképp nincs garantálva; erre a betegségre ugyanis nem létezik orvosság. Az antidepresszánsnál gyakran előfordul, hogy nem hat; könnyen megesik, hogy az orvosok nem találják el a hiányzó örömhormont, akkor pedig minden egyes kábító érzés kezdődhet előlről; a gyenge idegek öröklődnek, az érzelmek egyéniek, még az is elképzelhető, mondják a doktorok ilyenkor, hogy egyszer csak minden fájdalom magától elmúlik. Viszont – ha a hosszas kezelés sem segít – könnyen lehet, hogy az alany örök életében egy mániákus szorongó marad. Akkor, amíg csak húzza, a saját benső küzdelmeivel fognak eltelni a hétköznapijai. Ők a potenciális öngyilkosjelöltek...

...

Ez a konyhanyelven papírra vetett diagnózis akkor még nem fogalmazódott meg bennem, amikor életemben először másodmagammal sétáltam a dél-komáromi Rüdiger-tó partján; a vadkacsák ritmikus „kvák-kvák” hangja, a tó zavaros felszínéből áradó kellemes vízillat, az arra bicikliző pompás mosolyú járókelők dús felszabadultsága, az összevissza fickándozó halacskák, a nádszálak tánca a tavaszi szélben, a májusi szerelem hamiskás íze a számban, az idegen női kéz libabőrt kiváltó, régen várt érintése a kezemen, és a bizalomgerjesztő nyár eljövételének első, legbelül érzett különös tapasztalata ez idő tájt még a „minden oké, minden csodás” állapot általános érzetét keltették bennem. Idilli volt. Azokban a pillanatokban nem is sejtettem, hogy komoly problémák merülhetnek fel az érzelemvilágomban, bár a furcsa hangulatingadozásaim, az éjszakai fulladásaim, a szinte állandó fojtogató érzés a torkomban, és egyéb emóciós-fizikai reakcióim utólag talán szolgálhatnak némi magyarázattal; akkor és ott a Rüdiger-tó partján azonban még nem gondoltam a kezelésre.

...

– Így még mindig jobb, mintha nem lennének lábaid – mondja mosolyogva a pszichológusnő, miután ecsetelem neki az összes, nem akármilyen fizikai-szellemi-lelki fájdalommal teli tünetcsoportomat. Ő ilyen. Kedves, humoros, ironikus a korához képest meglepően csinos, kicsit szlovákosan beszél és igen, neki is vannak gondjai. Amennyi örüttel ő találkozik, egyébként is csodálkoznék rajta, ha megúszná szárazon. Most épp azt mondja, hogy nyugodjak meg, a neurózissal lehet teljes életet élni, majd felvázolja a teszteredményekkel egybekötött megállapításait; valószínűnek tartja, hogy gyerekkoromban (3 és 8 év között!) valamiféle külső behatás miatt történt nálam egy érzelmi megingás: az önbizalomhiányom

mal és a hiperérzékenységgel kiegészítve ez a felelős a furcsán alakult párkapcsolataimért, továbbá a nőkhöz fűződő ambivalens viszonyomért. De azt is hozzáteszi, hogy akár mennyire mélyre kerültek a dolgok, nem vészes, majd megnyugtatóan és összehasonlítóan képpen az egyik legfurcsább betegének a diagnózisát tárja elém.

– Van egy skizofrén fiatalember – mondja –, akinek bizonyos napszakokban férfiak beszélnek a falból. Képzelmek – egészíti ki – a figurának három úr dumál folyamatosan; ezeknek még nevük és személyiségük is van, teszi hozzá; az első B., a második bizonyos Stein, míg a harmadik a páciens régen elhunyt édesapjaként diskurál neki odaátrol. Képzelmek el, urak, képzelmek el, hogy a falból, mondja a pszichológus. A férfi azért jár el otthonról – magyarázza szlovák akcentussal, szinte érthetetlenül, miközben leönt magának egy kávé –, mert nem akarja hallgatni az ebédlőszekrény mögül kiáramló hallucinációit. A doktornő állítja, hogy betege mindemellett ráadásul még alkoholista és tablettafüggő is. Pár whiskytől és Xanaxtól, ecseteli, a falból jövő hangok teljesen elcsendesednek; az urak némasága már nem zengi át a szobát. B., Stein és „apa” szája ilyenkor, a megfelelő adag alkohol vagy tabletták elfogyasztása után, tökéletesen tátva marad, elhalikul. Ehhez képest az én túlérzékenységgem, állítja, tulajdonképpen luxusbetegség. A nő ezután fogja, és lefektet a kanapéra, betakar; kéri, hogy hunyjam be a szemem, mert meg szeretne nekem tanítani egy légző gyakorlatot. Ez fontos. Előveszi a papírjait, elmondja a szabályokat (bezárt szemek, elhalkulás stb.), majd belekezd a monológba: „Nyugodt vagyok, kiegyensúlyozott, a természet része, a gondolataim átfutnak rajtam”, olvassa, és miután megismétli vagy tízszer, lassan, nagyon-nagyon lassan, szinte már-már egy csiga lassúságával, a légzésem folyamatosan optimálissá válik; a frusztráció pillanatokra megszűnik, lehullik rólam: idillien nyugodt állapotba kerülök. Az elszenderedés a neurózis végleges ellensége; lelki szemeim előtt pedig víz alá bukó fickándozó halacskaival újra csak megjelenik, fel-felbukkan az a bizonyos nyugodtságot árasztó Rüdiger-tó.

...

Amikor másodjára voltam az említett állóvíz partján, szeptember végét mutatott a nap-tár, és már közöm sem volt a szerelemhez; egy barátommal és kedvével sétáltuk körbe a vizet. Hárman diskurálgattunk, pont, mint B., Stein és „apa” annak a skizofrén srácnak a fejében, vagy a fala mögül; fene tudja, hogy is van ez. A vadkacsák, talán ugyanazok, a kellemes hőmérsékletű víz felszínén továbbra is – mintha mi sem történt volna az alatt a fél év alatt, amikor először odalátogattam – céltalanul imbolyogva kergetőcskéztek, „kvák-kvák” hangokat hallatva, a vízállat kellemes őszi kavalkádjában; még a nád is ugyanúgy himbálózott, mint hónapokkal azelőtt. A természet dolgait, úgy néz ki, végképp nem zavarta meg sem a megváltozott hőmérséklet, sem pedig az évszakok ilyen-olyan alakulásai: az időközben visszajött neurózisom pedig a világban történő sok megfoghatatlan, de annál fontosabb életszerű történés szempontjából tökéletesen jelentéktelen. Az állatok a változást természetesként fogják fel, nem úgy, mint én, aki a megsárgult őszi levelekre hasonlítva, irigy voltam: irigy a barátomra, a barátnőjére, a kettejükből áradó érzelmi-szerelmi biztonságra, irigy a biztonságos jövőképükre, irigy a tóra, irigy a hajbókoló nádra, irigy a vadkacsákra és a halakra, akik az egyszerű ideghálózatuknak köszönhetően velem ellentétben soha, de soha nem fogják megtudni, hogy mi az a szorongás. Bár, megfogadva a pszichológusom tanácsát, én cserébe örülhetek annak, hogy vannak lábaim, és hogy nem küzdök, mondjuk, skizofréniával. Azonban ezeket is, csak úgy, mint minden más apró-cseprő problémámat az életemben, vagy meg kell szüntetnem, vagy pedig el kell fogadnom. Én az elsőt választom, hiszen:

„nyugodt vagyok, kiegyensúlyozott, a természet része”...